

MUỐN CỨU ĐỘ CHÚNG SANH, TRƯỚC PHẢI KHẮC PHỤC PHIỀN NÃO TẬP KHÍ CỦA MÌNH

*Người giảng: Lão pháp sư Tịnh Không
Địa điểm: Học Viện Tịnh Tông Úc Châu
Thời gian: Ngày 09-07-2003
Cản dịch: Vọng Tây cư sĩ
Biên tập: Diệu Hiền cư sĩ*

Xin chào các vị pháp sư, các vị đồng tu!

Hôm qua, pháp sư tam thời hệ niệm của chúng ta đã giảng viên mãn, tổng cộng đã giảng hết 57 lần, hơn một trăm giờ đồng hồ. Ở lần này, ngay trong lúc học tập, tôi có cảm khái rất sâu sắc. Lần trước chúng ta lần đầu đến thăm viếng Nhật bản, xem thấy hiện trạng của Phật giáo bên đó, lại xem qua các khu vực ở Đài Loan, đích thực khiến cho người lo lắng trùng trùng, xã hội hiện tại đầy dẫy tri kiến bất thiện, Phật pháp chúng ta gọi là tà tri tà kiến. Loại tri kiến này có thể phát triển nhanh đến như vậy, phổ biến như vậy, thực tế ra mà nói là do đâu? Phát thanh viên có quan hệ, nhất là đường truyền quốc tế cùng truyền hình vệ tinh. Chúng ta tỉ mỉ mà quan sát nội dung của nó thì liền biết được, những thứ này đang dẫn dắt lòng người thế gian. Nhiều năm đến nay, chúng ta thường hay nghe nói có tai nạn, nói có ngày cùng của thế giới. Tỉ mỉ tư duy thì đích thực một chút cũng không sai, hiện tượng này chính là hiện tượng của ngày tàn, rất là đáng sợ.

Trong thời đại này, có mấy người chân thật phát tâm để làm người cứu thế? Không nên cho rằng chính chúng ta không có năng lực, không có trí tuệ. Xem thấy sự việc này, thực tế thương cảm mà nói là tâm có thừa nhưng sức không đủ. Nếu như chân thật phát tâm thì chắc chắn nhận được chư Phật Bồ Tát gia trì, long thiên thiện thần sẽ đến giúp bạn, vấn đề chính là bạn có chịu phát tâm hay không? Phát tâm không phải là câu nói ở trên miệng, vì như vậy thì không ích gì, đó là giả, không phải là thật. Phát tâm phải thể hiện bằng hành động. Trong hành động then chốt nhất chính là chính mình biết được lỗi lầm của chính mình, chính mình có thể đem lỗi lầm của chính mình sửa đổi lại, đó là hành động, như vậy thì bạn mới chân thật phát tâm. Muốn phát tâm cứu độ tất cả chúng sanh khổ nạn, trước tiên phải cứu chính mình. Việc này ở trên kinh luận, Phật đã nói rất nhiều là “**chính mình không độ mà muốn độ người thì không có việc đó**”, đó là giả, không phải là thật. Cho nên nếu muốn cứu độ tất cả chúng sanh thì trước tiên phải cứu độ chính mình. Chính mình không đọa lạc, chính mình không được trầm luân, phải đem tập khí thói xấu của chính mình sửa đổi, đó là bạn chân thật phát tâm, đó là việc không gì quý hơn.

Kinh Vô Lượng Thọ từ phẩm 32 đến phẩm thứ 37 luôn luôn khuyên bảo chúng ta đoạn chánh tâm ý, đoạn chánh tai mắt mũi lưỡi, đoạn chánh sáu căn, là cái ý như vậy.

Cùng với Mạnh Tử đã nói “học vấn chi đạo vô tha, cầu kỳ phóng tâm nhi kỳ” là như nhau. Tâm ý của chúng ta ngày nay, sáu căn không đoan chánh. Vì sao gọi là không đoan chánh? Phan duyên cảnh giới bên ngoài, không biết gom nhiếp lại, mắt duyên sắc, tai duyên tiếng, duyên cảnh giới, sáu căn khởi tham-sân-si-mạn. Duyên sáu cảnh là mê hoặc, khởi tham-sân-si-mạn là tạo nghiệp. Tạo nghiệp thì làm gì không chịu quả báo chứ? Khi quả báo hiện tiền thì hối hận không kịp. Cho nên hy vọng chúng ta có thể chân thật giác ngộ, chân thật quay đầu. Trong những năm qua, tôi cùng với mọi người giảng những bộ kinh, nhất là trong mấy năm gần đây, đều là khuyến khích đồng tu buông bỏ tự tư tự lợi, buông bỏ danh vọng lợi dưỡng, buông bỏ năm dục sáu trần, buông bỏ tham-sân-si-mạn, nhưng không có người làm được. Nếu như bạn có thể làm được, thì bạn chính là người cứu đời của ngày nay, chư Phật Như Lai đều đánh lễ bạn, có lý nào không ủng hộ bạn chứ? Có lý nào mà không gia trì bạn chứ? Chúng ta chính mình không chịu làm, vậy thì không còn cách nào.

Việc làm này chính là khắc phục phiền não tập khí của chính mình. Việc trước tiên phải mở rộng tâm lượng, chúng ta không nên đi thấy cái lỗi của người khác, phải thấy cái lỗi của chính mình. Một người có thể thấy được lỗi lầm của chính mình, đó gọi là khai ngộ. Đem lỗi lầm của chính mình sửa đổi lại, đó chính là tu hành, là điểm căn bản nhất. Mâu thuẫn trong nội tâm của chúng ta, bất bình trong nội tâm, ô nhiễm của nội tâm, phải đem nó hóa giải. Không cần phải làm giống y như chư Phật Bồ Tát, chỉ cần đối với thế xuất thế gian tất cả người sự vật đều không có đối lập. Bao gồm tất cả xung đột, phiền não, đại căn đại bản của sanh tử, con người này ta thích họ, con người kia thì ta ghét họ, đó là tâm luân hồi. Tâm luân hồi không luận là tạo ra cái gì đều gọi là nghiệp luân hồi, bạn không có cách gì thoát khỏi luân hồi, bạn niệm Phật không thể vãng sanh. Tám vạn bốn ngàn pháp môn, niệm Phật vãng sanh gọi là pháp dễ hành, nhưng pháp dễ hành cũng không phải là dễ hành đến như vậy, thế giới Tây Phương chính là tâm của người hạ hạ phẩm vãng sanh cũng đều là thanh tịnh, đều là bình đẳng, đều là rất thành khẩn. **Tâm của chúng ta vẫn là có đối lập với người khác, chính cái điểm này làm bạn không thể vãng sanh.** Dù niệm Phật có được tốt hơn, một ngày niệm mười vạn danh Phật hiệu đến hai mươi vạn danh Phật hiệu vẫn là không thể vãng sanh. Bạn không biết được chướng ngại của chính bạn là ở đâu, cho nên bạn thử nghĩ xem, chư Phật Như Lai, các Ngài có đối lập với ai đâu? Cho nên nội tâm của các Ngài bình hòa, nhất định không có mâu thuẫn. Vì sao người khác có thể làm được còn ta thì không thể? Kỳ thật họ là người giác ngộ, còn chúng ta chưa giác ngộ. Chưa giác ngộ thì bạn liền có bốn tướng, bốn kiến, bạn có “ngã”, có “nhân”, bạn có phân biệt, có chấp trước, vậy thì không còn cách nào hơn.

Chúng ta đọc qua trong kinh Kim Cang, sơ quả tiêu thừa Tu Đà Hoàn, Bồ Tát Đại Thừa Sơ Tín Vị đã phá bốn tướng. Chúng ta vẫn còn chấp trước kiên cố như vậy, có ngã có nhân, bạn chấp chặt bốn tướng đến như vậy, thì bạn làm sao có thể vượt khỏi ba cõi, bạn làm sao có thể vãng sanh? Đây là chúng ta nói thật lòng. Bạn xem khai thị trong

Pháp Sư Hệ Niệm của thiền sư Trung Phong, đó là cảnh giới gì vậy? Chúng ta có thể buông bỏ phân biệt chấp trước đối với tất cả người, sự vật, tuy là phiền não tập khí chưa đoạn, đó gọi là đối nghiệp vãng sanh. Cái buông bỏ này là buông bỏ hiện đời, không mang nghiệp hiện đời, có thể mang nghiệp cũ. Khởi tâm động niệm hiện tại đều là thị phi nhân ngã, đó là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, vậy thì không thể có hy vọng. Tai nạn đến rồi vẫn là không cách gì tránh khỏi, vẫn phải nhận chịu. Chịu khổ chịu nạn này là họa báo. Quả báo ở ba đường đáng sợ hơn bất cứ thứ gì, cho nên hy vọng mọi người chân thật có thể phát đại tâm Bồ Đề, làm một Bồ Tát chân thật để cứu vãn kiếp nạn cho chúng sanh, công đức của các vị vô lượng vô biên. Không cần nhiều người, năm người là đủ rồi, năm người thì có thể cứu vãn kiếp nạn cho mấy mươi ức chúng sanh. Bạn có chịu phát tâm hay không? Bạn có chịu làm một người trong số năm người đó hay không? Thích Ca Mâu Ni Phật truyền pháp cho năm vị Tỳ Kheo ở vườn Lộc Uyển, vào thời này cần có năm người phát tâm thì có thể phát huy.

Không thể phát tâm là do nguyên nhân gì? Không muốn buông bỏ tự tư tự lợi, không thể xả mình vì người. Không thể xả mình vì người, nói cách khác, tư tưởng của bạn hữu ý hay vô ý, hữu hình hay vô hình vẫn là rơi vào chỗ hại người lợi mình, lúc nào cũng muốn chiếm một chút lợi ích của người khác, để mình được danh vọng lợi dưỡng, chẳng phải đang làm những điều này hay sao? Bồ Tát, chư Phật Như Lai vì việc lợi ích của chúng sanh, chỉ cần có thể áp dụng, danh lợi của chính mình không cần thiết, cho người là được rồi, chỉ cần làm tốt được công việc. Việc bề nổi nhường cho người khác, chính mình làm trong âm thầm, việc này ở Trung Quốc gọi là tích âm đức. Quả báo của âm đức rất lớn, không thể nghĩ bàn, ngày nay không có ai muốn làm chuyện âm đức. Loại người này muốn điều gì, làm một chút việc tốt đều muốn mọi người đều biết. Mọi người khen ngợi bạn, bái phục bạn, bạn rất vui sướng, bạn làm một tí việc tốt nào cũng đều đã hưởng hết. Phật dạy bảo chúng ta, chúng ta đã làm sai việc gì, hy vọng mọi người đều biết để phát lồ sám hối, mỗi một người chỉ trích bạn thì cái tội này của bạn cũng đã trả hết rồi. Việc tốt không nên hưởng hết, việc công đức, phước đức cần phải càng tích lũy càng nhiều, không nên làm rồi thì lập tức hưởng hết, đó là trí tuệ chân thật. Nếu việc gì cũng chú trọng ở bề nổi, người này không có phước báu, không có trí tuệ, tầm nhìn quá cạn.

Quý vị muốn tôi giảng kinh, muốn tôi giảng nhiều thêm một chút, nhiều thêm một chút, tôi mỗi ngày vẫn giảng nhưng bạn nghe không lọt tai, không giác ngộ, tư tưởng, hành vi chẳng thay đổi chút nào. Hơn nữa, vọng tưởng ngày càng nhiều. Nếu như đạo tràng xây cho lớn, cho trang nghiêm mà tham-sân-si-mạn vẫn cứ trôi lên, thì cái đạo tràng này hiện nay của chúng ta đã quá mức rồi. Những tổ sư đại đức từ xưa đến nay, mới đầu là che lều tranh ở trên núi, trải qua đời sống rất đơn giản, vì sao vậy? Bạn sẽ không khởi tâm tham, bạn sẽ không có lưu luyến đối với nơi này, tâm của bạn luôn luôn thanh tịnh. Thế nên ngày nay chúng ta ở nước ngoài, ở trong một xã hội hiện đại hóa, mức sống như vậy cũng khá tương đối rồi, cũng xem là thượng đẳng rồi, nhất định

không nên quá đáng hơn nữa. Cho nên các thiết bị phần cứng của chúng ta, tất cả đến mức này là được, không nên thêm nữa, phải tinh tấn trên đạo nghiệp. Chúng ta phối hợp với các quan chức địa phương nơi đây, phối hợp với thời gian của họ, chúng ta hãy lùi chậm lại buổi lễ khai mạc này, dời đến ngày 12 tháng 10. Sau khi khai mạc, thì việc học tập của chúng ta chính thức đi vào quỹ đạo. Chúng ta hy vọng đạo tràng này có được mười người phát tâm học giáo pháp, những người khác của chúng ta đều làm hộ pháp, hộ trì cho bạn, hy vọng bạn là Bồ Tát, chúng tôi đến cúng dường bạn. Bạn không cần phải lo lắng điều gì cả, bất cứ việc gì bạn cũng không cần phải bận tâm, chỉ chuyên dụng công ở nơi kinh giáo, hy vọng bạn đem kinh giáo giảng được số một, như thế bạn mới có thể giáo hóa chúng sanh. Điều này thuộc về học thuật, học đến nơi đến chốn. Đức hạnh của bạn cũng phải đạt đến cao nhất, đức hạnh là “thân tâm thanh tịnh, không nhiễm một trần”. Đạo tràng chúng tôi hỗ trợ bạn, bạn cần thứ gì chúng tôi đều cúng dường, bạn không cần phải lo lắng, bạn không cần phải xem vẻ mặt của tín đồ. Những gì bạn cần chúng tôi đều cúng dường bạn, đều cung cấp cho bạn, bạn chỉ một lòng chuyên tâm hướng đạo, bạn thấy đều có thể buông bỏ hết danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, đó là đức hạnh. Hy vọng mọi người chân thật có thể nối tiếp huệ mạng của Phật.

Hôm qua Phật sự Hệ Niệm chúng ta giảng đến sau cùng là tam quy. Tôi xem thấy quyển sách hiện nay của các vị có câu “tự quy y Phật. đương nguyện chúng sanh, thể giải đại đạo”. Nguyên bản của thiên sư Trung Phong không phải là thể giải đại đạo. Ý của Thiên sư Trung Phong là muốn chúng ta tiếp tục huệ mạng của Phật. Lời giáo huấn này rất là thiết thực, làm hưng vượng Phật pháp, đó là tiếp tục huệ mạng của Phật. Thể giải đại đạo là một câu nói trống rỗng, căn bản là bạn không làm được. Hy vọng mọi người có thể chân thật giác ngộ, chân thật có thể phát tâm, chúng ta mới có thể nhìn chư Phật Bồ Tát, mới có thể nhìn tổ sư đại đức nhiều đời, đời đời truyền lại cho đến ngày hôm nay. Chúng ta làm không tốt, không thể đem chánh pháp truyền lại đời sau thì chúng ta có tội.

Ngày nay may mà chúng ta nhờ vào khoa học kỹ thuật cao, đường truyền quốc tế. Đạo tràng của chúng ta không có người chân thật phát tâm, chân thật tu học, nhưng trên đường truyền có. Chúng ta cũng không hy vọng quá nhiều, chân thật có thể có ba người đến năm người. Chúng ta trước giờ chưa từng thấy mặt nhau, người chân thật phát tâm, người chân thật chịu làm, không luận tại gia hay xuất gia đều như nhau. Tịnh Tông của chúng ta là truyền thừa từ đại sư Ấn Quang, thế nhưng chúng ta không phải là trực tiếp, Ấn tổ truyền cho lão cư sĩ Lý Bình Nam, lão cư sĩ Lý truyền cho tôi, chúng ta được truyền thừa từ một nguồn. Ấn tổ dạy bảo chúng ta, chúng ta nhất định phải tuân thủ, đạo tràng đó chính là mười phương thường trụ, quyết không phải là chùa miếu của con cháu. Ở đạo tràng này, mọi người chúng ta cùng nhau tu học, bất cứ người nào cũng không được ở đây nhận đồ đệ. Đạo tràng này không truyền pháp, pháp của chúng ta trực tiếp kế thừa từ Thích Ca Mâu Ni Phật, trực tiếp kế thừa từ A Di Đà Phật. Ai là pháp

sư truyền pháp cho chúng ta? A Di Đà Phật, Thích Ca Như Lai. Pháp của chúng ta là từ chỗ này mà có được. Nơi đây không truyền giới, không làm pháp hội, chúng ta chính mình mỗi một tuần làm Tam Thời Hệ Niệm, âm dương đều được lợi.

Xướng tụng trong Tam Thời Hệ Niệm rất nhiều, những việc này chúng ta đều phải chú trọng, phạm bối là âm nhạc của Phật môn chúng ta, phải chú trọng, phải cải tiến. Cư sĩ Vương Thục Phương giới thiệu một thầy giáo âm nhạc, chúng ta phải đem phạm bối cùng nhau nghiên cứu với họ là âm điệu này phải xướng ca như thế nào để cho người nghe được thì sanh tâm hoan hỉ, làm cho người nghe được thì tâm liền thanh tịnh? Hy vọng từ phạm bối này của chúng ta, chúng ta chọn vài bài, không nên chọn nhiều, có thể có được từ năm bài đến mười bài, trước tiên lưu thông ở Townbo chúng ta. Buổi dạ tiệc ẩm áp của chúng ta, khi mọi người đến thì dạy cho họ hát một bài tán, sẽ rất tốt. Mọi người cùng nhau ăn cơm, khi ăn cơm xong rồi, mọi người cùng nhau xướng ca, tinh thần thoải mái. Dem ý nghĩa của lời tán này giải thích cho họ nghe, sau đó mới dạy cho họ hát. Các vị đem Trung văn phiên âm ra Anh văn để cho họ đều có thể biết hát. Phải dạy, thậm chí cho đến mời thầy dạy âm nhạc đến dạy tán Phật. Nơi đây là Ki Tô giáo, tôi nghe nói là trung tâm Ki Tô giáo của họ, chúng ta cũng học thi ca ngợi của họ, cũng xướng ca, là đa nguyên văn hóa mà. Tán tụng trong các tôn giáo khác, chúng ta cũng đều phải nên học chỉ ít là hai ba bài, linh động hoạt bát, không nên học khô cứng như vậy. Làm như vậy để mọi người xem thấy tâm lượng của chúng ta có thể bao dung, xác thực ra là như trên kinh đã nói là tâm bao thái hư, lượng khắp pháp giới.

Cho nên trong lòng của Phật Bồ Tát không có xung đột, bao gồm tất cả mâu thuẫn đều hóa giải, chính là biết được cả vũ trụ này là người một nhà. Nói người một nhà vẫn còn xa, cả vũ trụ là chính mình, chủng tộc khác nhau, người khác nhau cũng giống như mỗi mỗi tế bào trên thân của chúng ta. Mỗi một tế bào đều là thuộc về chính bạn. Bạn ghét cái này, thích cái kia, đó cũng chính là nói, bạn đối với khí quan trên thân thể của bạn, bạn nói tôi thích cái này, tôi không thích cái kia, tôi thích con mắt, ghét cái lỗ tai. Lỗ tai bị điếc rồi thì bạn sẽ là một người tàn phế, bạn không phải là người khỏe mạnh. Chư Phật Như Lai, các Ngài tường tận, các Ngài thông suốt, các Ngài biết được cả vũ trụ là một thể, cho nên từ bi của các Ngài được gọi là “vô duyên đại từ, đồng thể đại bi”. Các Ngài không có phân biệt, không có chấp trước. Gặp phải người phản nghịch, các Ngài sẽ tha thứ cho họ. Phản nghịch là gì? Họ không hiểu rõ chân tướng sự thật, trên kinh Phật giảng là kẻ đáng thương, bạn phải lân mẫn họ, bạn không thể bài trừ họ, bạn càng không thể oán hận họ, cho dù làm sai việc rồi, phạm phải ngũ nghịch đại ác, bạn vẫn là dùng từ bi tha thứ cho họ. Vì sao vậy? Cũng giống như các cơ quan trên thân thể của chúng ta vậy, vẫn là một bộ phận của cả thân thể chính mình, quan hệ rất là mật thiết. Trong Phật pháp gọi là giác, đại triệt đại ngộ. Ngộ cái gì? Chính là ngộ việc này, tận hư không khắp pháp giới, tất cả chúng sanh là một thể. Việc này trên kinh thường nói, “mười phương ba đời chư Phật cùng đồng một pháp thân, một tâm một trí tuệ, lực vô úy cũng như vậy”. Đã nói đến hết lời rồi mà ta còn phân biệt mình phân biệt người,

vẫn là cứ ngoan cố chấp trước, thì bạn nhất định phải nên biết, cái phân biệt chấp trước này chính là tâm luân hồi mà trên kinh đã nói, cội gốc của nghiệp luân hồi. Các thứ này mà không chịu buông bỏ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi luân hồi.

Ở trong luân hồi thì mọi người đều mê. Sau khi mê rồi mới oan oan tương báo lẫn nhau. Sau khi giác ngộ rồi thì ý niệm báo thù không còn nữa, ý niệm oán hận cũng không còn, chỉ có một mảng từ bi, thanh tịnh, bình đẳng. Đó là dáng vẻ của giác ngộ. Chú ý chính thể, không nên chú ý cá nhân. Học viện chúng ta là một chính thể, học viện mở rộng ra thì thành thị này là một chính thể, thành thị mở rộng lớn hơn thì khu Queensland là một chính thể, lại mở rộng nữa thì toàn nước Úc Châu này là một chính thể, lại mở rộng hơn ra ngoài thì toàn thế giới là một chính thể. Bạn phải hiểu được cái ý này, chư Phật Như Lai, pháp thân Bồ Tát chân thật là rất cừ khôi, các Ngài mở rộng đến pháp giới hư không giới. Đó là sự thật, không phải là hư cấu, là sự thật. Nếu như các vị vào sâu kinh tạng thì các vị liền hiểu rõ, khởi tâm động niệm của chúng ta, ngày nay gọi là sóng tư tưởng, biến khắp pháp giới. Pháp giới đó nếu không phải là một thể thì bạn làm sao có thể biến khắp? Không chỉ sóng của tư tưởng biến khắp pháp giới, âm thanh của chúng ta, âm thanh khi chúng ta phát ra sóng âm cũng biến khắp pháp giới. Động tác thân thể chúng ta đều có chấn động, cái sóng này cũng biến khắp pháp giới. Những chân tướng sự thật này, chúng ta hy vọng khi khoa học tiến bộ hơn thì khoa học gia dần dần đều có thể chứng thực.

Mấy hôm trước pháp sư Tinh Từ gửi cho tôi một phân tư liệu, cũng là hai vị khoa học gia nước ngoài đã nhiều năm nghiên cứu, thực vật có thấy nghe, cảm giác, nhận biết, hiểu được tánh người. Trong Đại Lục Tâm Kỳ có một bài viết, ở Hàng Châu chỗ ở của Lâm Hà Tịnh, đó là nơi rất nhiều người đều biết, tao nhã thoát tục. Đó là một cao nhân có đạo đức, có học vấn, cả đời không làm quan. Ông yêu thích hoa mai, khi ông chết tất cả hoa mai đều chết hết, những con chim mà ông nuôi cũng đều chết hết. Đây là có cảm tình với nhau, mấy chục cây hoa mai, những động vật, thực vật mà ông nuôi cùng với sinh mạng của chính ông đã kết thành một thể. Ông an vui thì hoa nở rất đẹp, đến khi ông đi rồi, bạn xem, mấy chục cây hoa mai thấy đều chết hết, không còn cây nào sống cả. Cỏ cây cũng có cảm tình, có nghĩa khí, người hiện tại không bằng vậy, người không bằng như cây cỏ, bạn nói xem có đáng thương hay không? Người không bằng chim, cho nên, nếu như bạn chân thật tường tận rồi, tỉ mỉ mà quan sát, thì bất cứ pháp nào cũng đều là Phật pháp. Nếu như bạn mê hoặc điên đảo, thì kinh Đại Phương Quảng Phật Hoa Nghiêm cũng không phải là Phật pháp, một đồng Đại Tạng kinh kia cũng là giấy vụn, đó làm sao gọi là Phật pháp chứ? Pháp là chỉ tất cả pháp, Phật là giác ngộ, là thông suốt, đối với chân tướng sự thật của các pháp đều thông suốt tường tận, đó gọi là Phật pháp. Thông suốt ở nơi tâm, “ngoài tâm không pháp, ngoài pháp không tâm”, bên ngoài là tăng thượng duyên mà thôi, then chốt nhất phải là tâm. Hy vọng mọi người chân thật tu hành, tu từ căn bản, chính là phải từ nơi tâm mà quay đầu. Quay đầu

cụ thể chính là ta vì tất cả chúng sanh, ta vì chánh pháp trường tồn, quyết không vì chính mình, đó là bạn thật đã quay đầu.

Ở đạo tràng này của chúng ta, không luận thời gian ở dài hay là thời kỳ ngắn, đều là một nhà, đều là như nhau, quyết không thể có phân biệt, quyết không thể có kém khuyết. Phải bình đẳng đối đãi, hòa thuận cùng ở với nhau. Nếu như họ có tà tri tà kiến, họ làm không đúng như pháp, thì tự nhiên có chư Phật Bồ Tát, thần hộ pháp đến bố trí cho họ, chúng ta không cần phải lo lắng, tất cả giao cho Phật Bồ Tát xử lý. Phật Bồ Tát rất linh nghiệm. Như vậy thì vọng tưởng, phân biệt, chấp trước của chính mình tự nhiên sẽ không còn. Thế xuất thế pháp, duyên sanh duyên diệt, đạo tràng này của chúng ta cũng không ngoại lệ, nếu mọi người đều có thể duyên kinh giáo, duyên giáo huấn của Phật Bồ Tát thì đạo tràng này sẽ được thường trụ. Nếu như đều duyên theo phiền não tập khí của chính mình thì đạo tràng này sẽ bị đổ bể. Cho nên pháp có thể thường trụ ở thế gian hay không, không phải ở pháp, cũng không ở chư Phật Bồ Tát, mà ở ngay trong một niệm của đại chúng hiện tiền. Cái đạo lý này phải hiểu. Nếu không có cái duyên này, chính mình muốn tu, một người tu một người thành tựu, hai người tu hai người thành tựu. Đúng như lời người xưa đã nói, nếu như không thể kiêm thiên hạ, thì phải biết lo thiên hạ riêng mình. Không có cái duyên phận này, không thể giúp được cái xã hội này, không thể giúp đỡ đại chúng, thì chính cá nhân ta phải có thành tựu. Ta không cùng đồng bị ô nhiễm với tất cả mọi người, ta phải gìn giữ nguyên tắc của ta. Nguyên tắc của ta là tùy theo giáo huấn của kinh giáo, ta phải hạ công phu ở chỗ này.

Thế nên sau khi học viện khai giảng, tôi hy vọng chúng ta có thể có mười đồng tu chuyên môn nghiên cứu, học tập, nhất định phải tuân thủ phương pháp của người xưa. Phương pháp của người xưa đã dùng mấy ngàn năm rồi, có hiệu quả, phương pháp mới hiện tại chưa trải qua thực nghiệm, không biết có hiệu quả hay không? Rất khó nói. Cho nên chúng ta vẫn là học của người xưa thì tương đối ổn định hơn. Hai năm trước, chúng ta chú trọng ở mặt đức hạnh, dụng công ở nơi đức hạnh, phải đem nó giảng cho thật tường tận, then chốt nhất là thực tiễn, phải chân thật làm được. Ta học Phật, bái phục đối với Phật đến năm vóc sát đất là ở điểm nào vậy? Phật chỉ là nói chính mình, không nói người khác. Chính ta phải làm được, người khác có làm được hay không, không hề có chút liên quan gì với ta, điểm này làm cho người bái phục. Quy cũ của người hiện tại định ra là để dạy cho người khác, còn chính mình không làm, đó là sai lầm rất lớn, đó gọi là gạt mình gạt người. Phật Bồ Tát chân thật là một mảng từ bi, dùng hành động của chính mình mà đi cảm hóa tất cả chúng sanh. Thánh nhân thời xưa của Trung Quốc cũng là như thế. Trong lịch sử nổi tiếng nhất vua Thuấn, hoàn toàn dùng thành ý của chính mình, hành động của mình để cảm hóa người. Việc này chúng ta nên học tập, nhất định không trách cứ người khác, “tinh thành sở chí, kim thạch vi khai”. Các vị đã nghe qua “sanh công thuyết pháp, ngoan thạch điểm đầu”, đá cuội cũng có thể cảm động, hướng chi là con người chứ? Những người, sự việc, sự vật chung quanh chúng ta vẫn chưa có thể cảm hóa được là do chính chúng ta làm chưa đủ tốt, không nên trách người

khác, phải trách chính mình. Chính bạn làm cho thật tốt thì có lý nào mà không cảm động được chứ.

Đại sư Hoằng Nhát, cả đời Ngài không hề trách cứ người khác. Ngài đem tập khí thời trai trẻ của Ngài thay đều cải đổi. Ngài là một tài tử, khi còn trẻ rất ngạo mạn, xem thấy chút lỗi nhỏ của người khác thì Ngài liền chỉ trích. Sau khi học Phật rồi thì một mảng từ bi, người ta có phạm phải sai lầm lớn hơn Ngài cũng sẽ không nói gì. Học trò phạm lỗi lầm, Ngài cũng không trách cứ người, ngày đó Ngài không ăn cơm. Hôm nay lão sư không ăn cơm, các học trò khẩn trương, nhất định đã phạm phải lỗi lầm gì rồi. Do đó học trò phản tỉnh, kiểm điểm, sám hối, đem lỗi lầm sửa đổi lại thì bữa cơm lần sau lão sư mới ăn. Ngài dùng phương pháp này. Học trò lúc đó rất tốt, đều có lương tâm, hiện tại nếu bạn không ăn cơm đói chết cũng không đổi, học trò không hề động lòng, vậy thì cũng chẳng ích gì. Rất khó, khó vô cùng khó! Cho nên chỉ là hy vọng mọi người phát tâm, tự độ độ người, trước độ chính mình sau mới có thể độ người. Không cầu bất cứ thứ gì, chính là cầu đức hạnh của chính mình phải tốt. Trì giới niệm Phật. không niệm Phật không thể thoát sanh tử, không thể vượt sáu cõi, đó là thật.

Học giáo là vì sao vậy? Vì tiếp nối huệ mạng của Phật, vì chánh pháp thường trụ, vì quảng độ chúng sanh, là vì những việc này. Trì giới niệm Phật thì sao? Đó là độ chính mình. Độ chính mình chính là độ chúng sanh, ta đến thế giới Tây Phương Cực Lạc để làm gì? Đến thế giới Cực Lạc mới chân chính thành tựu đức hạnh và học vấn cứu cánh viên mãn của chính mình, sau đó bạn mới có năng lực phổ độ chúng sanh, như chư Phật Như Lai, như pháp thân Bồ Tát vậy. Có thể phân thân vô lượng vô biên, biến pháp giới hư không giới, nơi nào có cảm thì bạn liền có ứng, bạn có cái năng lực này. Hiện tại chúng ta biết được, nếu muốn hồi phục lại năng lực này của chính mình, năng lực này là bản năng, thì chỉ có đến thế giới Tây Phương Cực Lạc. Ngoài việc đến thế giới Tây Phương Cực Lạc ra, nếu muốn chính mình tu hành hồi phục bản năng của chính mình thì quá khó, đó không phải là một việc đơn giản. Đến thế giới Cực Lạc là hồi phục bản năng. **Nếu như ở cái thế gian này nhìn thấy vô số chúng sanh phiền não tập khí, tạo tác tội nghiệp, chính mình chịu không nổi, cũng không có cái định lực này để hàng phục phiền não tập khí của chính mình, thì bạn nên thoái lui lại, núp ở trong nhà của mình mà cố gắng niệm Phật, mau mau cầu vãng sanh. Tương lai ở thế giới Tây Phương Cực Lạc thành tựu rồi, thừa nguyện quay lại vẫn chưa muộn.**

Phương pháp thì rất nhiều, mỗi người căn tánh không giống nhau, chính mình phải biết được nên tu tập như thế nào. Việc này trong Phật pháp gọi là cửa phương tiện. “Lấy từ bi làm gốc, lấy phương tiện làm cửa”, đó chính là Phật pháp. Từ bi là thanh tịnh, bình đẳng, là chân thành, quyết định không có sai biệt. Phương tiện, phương là phương pháp, tiện là gì vậy? Là phương pháp thích hợp nhất. Đó là do người mà có nhiều phương pháp khác nhau, phương pháp nào là thích hợp với mình nhất thì đó là cửa phương tiện của ta. Cửa phương tiện của tôi chưa chắc thích hợp với bạn. Bạn có cửa phương tiện của bạn, họ có cửa phương tiện của họ, cho nên Phật mới mở cho chúng ta tám vạn bốn

ngàn pháp môn, mở vô lượng pháp môn. Vô lượng pháp môn đó đều là cửa phương tiện, nhờ phương tiện mà ngộ chân thật. Cái chân thật này hoạt bát linh động thì chỉ có giác ngộ. Người càng giác ngộ thì càng hoạt bát. Các vị xem 53 lần tham học trong kinh Hoa Nghiêm, 53 vị đó đều là chư Phật Như Lai, các Ngài thị hiện ở nhân gian, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề, không luận là thân phận thế nào, không luận là nghề nghiệp nào, đều là làm đến tận thiện tận mỹ. Các Ngài không có khô cứng, không phải là một mực không thay đổi, cho nên gọi là phương tiện khéo léo. Khéo phương tiện mà không nên quên đi cái thiện đó. Thiện chính là một nguyên tắc, cũng giống như Khổng Lão Phu Tử đã nói, “thi tam bách nhất ngôn dĩ tế chi, nhật tư vô tà”. Tư vô tà chính là thiện, không phải Khổng Lão Phu Tử không chú trọng văn nghệ, hiện tại có rất nhiều người học Phu tử, cái thiện đó thì có mà khéo thì không, khéo phương tiện không có. Không có phương tiện khéo léo, vậy thì biến thành một sách. Một sách thì rất thiện, thế nhưng hiện tại không thể dùng, không hợp thời nghi. Hợp thời nghi mà bất thiện thì cũng sai lầm. Làm thế nào có thể làm đến được thiện xảo phương tiện?

Cho nên nếu như ngày nay, toàn thế giới bao gồm những nơi vui chơi, nghệ thuật đều có thể tuân thủ lấy tư vô tà, thì thế giới này đẹp biết bao! Ai làm đến được? Thế giới Cực Lạc làm được, thế giới Hoa Tạng làm được. Trong Phật pháp đại thừa, Thế Tôn giảng kinh dạy học, bạn xem thấy thiên nữ rải hoa, ca múa khiêu vũ. Việc này ở vào thời xưa, trong mỹ thuật Phật giáo xem thấy, Trung Quốc có rất nhiều thạch động lớn, Đôn Hoàng, Vân Cương, mấy năm trước tôi xem thấy Đại Túc ở Tứ xuyên, nó rất hoạt bát, khu vui chơi là giáo dục. Vậy thì khu vui chơi hiện tại có phải là giáo dục hay không? Vẫn là giáo dục. Thánh hiền thì khu vui chơi là giáo dục chính diện, khu vui chơi hiện tại là giáo dục bề trái. Dạy người cái gì? Dạy người sát đạo dâm vọng, dẫn dắt người đến ba đường ác. Giáo dục của thánh hiền là dẫn dắt bạn đến cõi trời, người, không phải dẫn dắt bạn đến ba đường ác.

Trời dục giới, trời sắc giới, Thanh văn, Duyên giác, Tịnh Độ Bồ Tát, Tịnh Độ Như Lai thì trang nghiêm không gì bằng nhưng không có người giới thiệu, phải dựa vào các vị phát tâm. Hy vọng các vị có thể đem chân thiện mỹ huệ chân thật của Phật giáo, chân thật đại hỷ mang đến cho thế nhân. Thế nhưng nếu chính bạn không thể khế nhập cảnh giới của Phật Bồ Tát, chính bạn không có được thọ dụng, thì bạn không có năng lực đem phương thức đời sống mỹ mãn thù thắng như vậy của chư Phật Như Lai giới thiệu cho mọi người, cho nên trước phải cầu chính mình. Hy vọng học viện này, mọi người làm đến được sáu phép hòa kính, việc này quan trọng hơn bất cứ thứ gì. Phải kiến lập từ nơi đức hạnh, thành tựu đức hạnh, thành tựu học vấn, hoàn toàn thực tiễn ở ngay trong đời sống, kéo dây được phương này, linh động hoạt bát. Công đức các vị sẽ vô lượng. Kéo dây được khu vực này rồi thì có thể đến toàn thế giới, Phật pháp là một điển hình, mọi người tham học sẽ đến nơi đây xem, đến nơi đây để học tập, đem Phật pháp mở mang rộng lớn.

Tốt rồi, thời gian hôm nay đã hết. A Di Đà Phật!